

РЕШЕНИЕ

№ 3878

гр. София, 14.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 17.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **690** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 186, ал. 4 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС).

Образувано е по жалба [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], вх. Б, ет.9, представявано от управителя М. Д. И., срещу Заповед № ФК-С234-0404601/20.12.2019г. за налагане на принудителна административна мярка (ПAM), издадена от началник на отдел „Оперативни дейности“- С. в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която е наложена принудителна административна мярка- запечатване на търговски обект-магазин за плодове и зеленчуци, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма] и забрана за достъп до него за срок от 14 дни, на основание чл.186, ал. 1, т. 1, б. “а“ ЗДДС във вр. с чл. 187, ал.1 от ЗДДС.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в нарушение на принципа по чл.6 АПК. Излагат се подробни аргументи в тази насока.

В хода на производството жалбоподателят редовно призован, не се явява, не се представлява.

Ответникът, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена. Излага съображения в тази насока. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт, приема за установени следните обстоятелства по делото:

На 14.12.2019 г. в 16:30 часа при извършена проверка на търговски обект по смисъла на §1. т. 41 от ДР на ЗДДС - магазин за плодове и зеленчуци, находящ се в [населено място], [улица]ЗА, стопанисван от дружеството- жалбоподател, контролните органи констатирани, че търговецът [фирма] в качеството си на задължено лице по чл. 3 от Наредба № Н-18 от 13 декември 2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства (Наредба № Н-18), не регистрира и отчита всяка извършена продажба на стоки и услуги от търговския обект, чрез издаване на фискални касови бележки от въведеното в експлоатация за обекта фискално устройство (ФУ), с което е допуснато нарушение на разпоредбите на същата наредба и чл. 118. ал. 1 от ЗДДС.

При извършена контролна покупка на стока- 8 броя бутилки вино на обща стойност 9.00 лв. не е издаден фискален бон от фискалното устройство в обекта, модел „DATECS - DP 15 - KL“, с ИН на ФУ DT415130 и ФП №02660631 или от кочан с ръчни касови бележки, отговарящ на изискванията на Наредба Н-18/2006 г. Покупката била извършена преди легитимацията на проверяващите, заплатена в брой и лева от А. Б. М.- инспектор по приходите в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП. Сумата е била приета от В. А. И. за сметка на [фирма].

След легитимацията на проверяващите от ФУ е бил отпечатан Дневен финансов отчет №0060705/14.12.2019 г., видно от който, сумата от 9.00 лв. не е отразена като регистрирана чрез издаване на фискална касова бележка, реализирания оборот до момента на проверката е 215.63 лв. Съгласно съставен опис на парите в касата от В. А. И.- продавач в обекта, наличната сума била в размер на 491,70 лв., т.е. установена била положителна разлика в касовата наличност в размер на 276.07 лв..

За установените факти и обстоятелства е съставен протокол за извършена проверка серия АА №0404601/14.12.2019 г. на основание чл. 110, ал. 4, във връзка с чл. 50, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

По делото са приети писмени доказателства, съдържащи се в административната преписка.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Оспореният индивидуален административен акт подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, а жалбата срещу същия е депозирана в срока по чл. 149, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл.186, ал. 3 ЗДДС, принудителната административна мярка по ал. 1 се прилага с мотивирана заповед на органа по приходите или оправомощено от него длъжностно лице. Видно от приложената по делото заповед № ЗЦУ–ОПР-16/17.05.2018 г. /л.26/, в т.1, изпълнителният директор на НАП е определил Директорите на дирекция “Контрол“ в териториалните дирекции и началниците на отдели „Оперативни дейности“ в дирекция „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки запечатване на обект по чл.186 от ЗДДС. Със Заповед №

3766/25.09.2019г. /л.25/, Л. Х. е преназначен на длъжност Началник отдел „Оперативни дейности“- С., Дирекция „Оперативни дейности“, ЦУ на НАП. Предвид това, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са изискванията за форма на административния акт, като не се установяват допуснати в хода на административното производство нарушения на административно производствените правила. Заповедта е издадена в писмена форма и съдържа задължителните реквизити- наименование на органа, който я издава, наименование на акта, адресат, разпоредителна част, определяща правата и задълженията на адресата, начин и срок на изпълнение на ПАМ, срок и ред за обжалване и подпис на физическото лице, персонализиращо административния орган. По отношение материалната законосъобразност на акта:

С разпоредбата на чл. 186, ал. 1, б. "а" във вр. с ал. 3 във вр. с чл. 118, ал. 1 от ЗДДС, законодателят е предвидил налагането на ПАМ с мотивирана заповед, която съдържа изложение на предвидените в закона предпоставки. Тези предпоставки съгласно чл. 186, ал. 1, б. "а" са формулирани така: "Принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до 30 дни, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се прилага на лице, което не спази реда или начина за издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба." В нормата на чл. 118, ал. 1 ЗДДС е предвидено задължение за лицата да регистрират и отчитат извършените от тях доставки/продажби в търговски обект, чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон), независимо от това дали е поискан друг данъчен документ. Редът и начина за издаване на фискални касови бележки е уреден с Наредба № Н-18/2006 г. на МФ за регистриране и отчитане на продажбите в търговските обекти чрез фискални устройства. По силата на чл. 3, ал. 1 от Наредбата всяко лице е длъжно да регистрира и отчита извършваните от него продажби на стоки или услуги във или от търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД, освен когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит или наличен паричен превод, извършен чрез доставчик на платежна услуга по смисъла на Закона за платежните услуги и платежните системи, или чрез пощенски паричен превод, извършен чрез лицензиран пощенски оператор за извършване на пощенски парични преводи по смисъла на Закона за пощенските услуги.

Съгласно чл.25, ал. 1, т. 1 от Наредба № Н-18, задължително се издава фискална касова бележка за всяко плащане с изключение на случаите, когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, чрез наличен паричен превод или пощенски паричен превод по чл. 3, ал. 1; Фискалната касова бележка се издава при извършване на плащането (чл. 25, ал. 3, с изм. бр. 75 от 2019 г. ал.4 от Наредбата).

Съгласно чл.187, ал.1 ЗДДС при прилагане на принудителната административна мярка по чл.186, ал.1 ЗДДС се забранява и достъпът до обекта.

При тази правна рамка, може да се направи извод, че при установено по съответния ред неспазване на задължението за отчитане на продажбите чрез издаване на ФКБ или касова бележка от кочан, административният орган, при условията на обвързана компетентност, налага на търговеца ПАМ – "запечатване на обект и забрана за достъп до него". Органът съобразява продължителността на срока на мярката с оглед на

всички факти и обстоятелства в конкретния случай, т. е. при определяне на продължителността на срока органът действа при условията на оперативна самостоятелност, което следва и от използвания в чл. 186, ал. 1 израз "до 30 дни".

В конкретния случай безспорно се установява по делото, че на посочената дата и място, при извършена контролна покупка от контролните органи /преди легитимацията на проверяващите/ на стока- 8 броя бутилки вино на обща стойност 9.00 лв., платена в брой, не е издаден фискален бон от фискалното устройство в обекта, модел „DATECS - DP 15 - KL“, с ИН на ФУ DT415130 и ФП №02660631 или от кочан с ръчни касови бележки, отговарящ на изискванията на Наредба Н-18/2006 г.. В тази насока приложените по делото доказателства са еднопосочни и непротиворечиви. В случая от жалбоподателя не са представени други доказателства, които да оборят направените фактически констатации и изводи от инспекторите по приходите, всъщност не се и оспорват тези факти. Не се спори и че в търговския обект е инсталирано и регистрирано посоченото ФУ. Издаването на фискална касова бележка за извършената продажба на стоки и плащане в брой е било дължимо, но това не е сторено. Следователно, налице е неизпълнение от страна на жалбоподателя на задължението по чл. 118, ал. 1 ЗДДС за регистриране и отчитане на извършена в стопанисвания от него обект продажба чрез издаване на фискална касова бележка, което обуславя наличие на материалните предпоставки за прилагане на ПАМ - запечатване на обекта по чл. 186, ал. 1, б. "а" от ЗДДС.

При наличие на предпоставките на чл. 186, ал. 1 ЗДДС, органът е длъжен да издаде заповед за налагане на принудителна административна мярка, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции. На административния орган не е предоставена възможността да преценява определени обстоятелства, при които да наложи мярката или пък други обстоятелства, при наличието на които да не я наложи. Нарушението е формално и законът не държи сметка за стойността на неотчетената покупка, т.е. нейната стойност е ирелевантно обстоятелство, за налагане на ПАМ. Следва да се отбележи, че протоколът за проверка, съставен по установения ред и форма от органите по приходите в кръга на правомощията им, се ползва с материална доказателствена сила за извършените от органите по приходите действия и за установените факти и обстоятелства, съгласно чл. 50, ал. 1 от ДОПК. Само по себе си установяването на нарушението е достатъчно условие органът по приходите да наложи ПАМ. По делото не са представени доказателства от жалбоподателя, че не е извършено процесното нарушение. Аргумент в подкрепа на това е и установената от органите по приходите разлика в немалък размер между паричните средства в касата и тези по дневен финансов отчет. Подобна разлика е индичия за системно неиздаване на касови бележки и създадена организация на работа, която не позволява нормалното разчитане с бюджета.

Единствената преценка, която административният орган е оправомощен да извърши, е по отношение срока на принудителната административна мярка. В конкретния случай, този срок е определен на 14 дни, като е извършена преценка на конкретните факти и обстоятелства.

Посочено е че, неспазването на задължението за издаване на касова бележка винаги води до негативни последици за фиска. Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че е нарушен принципът на съразмерност. Изложените от административния орган мотиви във връзка с определения срок на принудителната административна мярка, съдът намира за достатъчни за формиране на извод относно спазване изискванията на

съразмерност, приложими при упражняването на оперативна самостоятелност- в оспорения акт се съдържат конкретни обстоятелства, при които е извършено нарушението, посочено е, че с извършеното нарушение може да се направи обосновано предположение, че се цели отклонение от данъчното облагане. В случая ПАМ е наложена за срок от 14 дни, който е съразмерен на извършеното и е съобразен с целената превенция за преустановяване на лошите практики в обекта, както и с необходимото време за създаване на нормална организация за отчитане на дейността от търговеца.

Задължението по чл. 118, ал. 1 ЗДДС, респективно по чл. 25 от Наредба № Н-18, има за адресат лицето, което осъществява дейност посредством обекта, в настоящия случай [фирма], и неизпълнението на това задължение е обективната предпоставка за налагането на принудителната мярка по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС.

По отношение наложената с процесната заповед забрана за достъп до обекта, макар тази мярка да е предвидена като отделна ПАМ съгласно чл. 187, ал. 1 ЗДДС, доколкото същата се прилага едновременно и във всички случаи на налагане на мярката по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС, преценката за нейната законосъобразност може да се сведе до това има ли разпоредено запечатване на обекта. Тъй като в случая забраната за достъп е наложена със същата заповед, с която е разпоредено и запечатването на обекта, следва да се приеме, че условията по чл. 187, ал. 1 ЗДДС са изпълнени, като забраната за достъп е наложена спрямо обекта, където е извършено нарушението. Следователно оспорената заповед е законосъобразна и в тази ѝ част.

Предвид изложеното, съдът намира оспорената заповед за издадена в съответствие с материалния закон. Оспорената заповед е издадена в съответствие с целта на закона. Мярката цели постигне на промяна в начина на извършване на дейността в конкретния търговски обект, като прекият резултат е правилно отчитане на дейността, а индиректният- недопускане вреда за фиска. В случая се касае за законоустановена цел, тъй като нормата на чл. 22 ЗАНН предвижда налагане на принудителни административни мерки за предотвратяването на административни нарушения. Уредената в чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС принудителна административна мярка „запечатване на обект“ е насочена към постигане именно на такава превантивна цел, доколкото към момента на постановяването ѝ дружеството не е преустановило дейността си в търговския обект, т.е. съществува възможност за извършването и на друго нарушение, свързано с неиздаване на законоустановен документ за извършено плащане.

Във връзка с довода на жалбоподателя, че в заповедта за налагане на ПАМ е установено несъответствие, доколкото не е било издадено наказателно постановление, като по този начин дружеството е лишено от възможността да заплати евентуално наложената глоба и да не се изпълнява наложената с процесната заповед ПАМ, следва да се има предвид, че принудителната административна мярка е независима от административнонаказателната отговорност за извършеното нарушение.

Предвид изложените съображения, съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е законосъобразен, а жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода от спора и поради съвременното искане за присъждане на разноски, направено от процесуалния представител на ответника, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, жалбоподателят дължи заплащане на разноските по

делото, което е по реда на АПК. Съгласно разпоредбата на чл.78, ал.8 ГПК /обн. ДВ бр.8/ 2017г./, в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл.37, ал.1 ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. В нормата на чл.24 Наредба за заплащането на правната помощ е визирано, че „По административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лв.“. Съдът намира, че юрисконсултското възнаграждение следва да бъде определено в размер на 100 лв., тъй като делото не представлява фактическа и правна сложност.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Трето отделение, 73-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], вх. Б, ет.9, представлявано от управителя М. Д. И., срещу Заповед № ФК-С234-0404601/20.12.2019г. за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ), издадена от началник на отдел „Оперативни дейности“- С. в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която е наложена принудителна административна мярка- запечатване на търговски обект– магазин за плодове и зеленчуци, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма] и забрана за достъп до него за срок от 14 дни, на основание чл.186, ал. 1, т. 1, б. “а“ ЗДДС във вр. с чл. 187, ал.1 от ЗДДС.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], да заплати на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: